"குமாரனிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவன் நித்திய ஜீவனை உடையவனாயிருக்கிறான்; குமாரனை விசுவாசியாதவனோ ஜீவனைக் காண்பதில்லை. தேவனுடைய கோபம் அவன் மேல் நிலை நிற்கும்." யோவான் 3:36

புற ஜாதி மார்க்கக் கொள்கைகள் யாவற்றையும் விட தேவனுடைய வார்த்தையாகிய வேதம் கூறும் தத்துவங்கள் இந்தப் பாடத்தில் மட்டுமல்ல, வேறு எந்த பாடத்திலும் ஆழமாகவும், மிகத் தெளிவாகவும், பகுத்தறிவு ரீதியிலும் விளக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் காண்கின்றோம். தேவன் நமக்குக் கொடுத்த சத்தியத்திற்காக அவரை துதிப்போமாக! தேவ வல்லமையினாலே மனப்பூர்வமாக சத்தியத்தை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய நல்ல இருதயத்தை நமக்குத் தந்ததற்காக நன்றி நவில்வோமாக!

பூமியிலுள்ள கோடான கோடி மக்களை தேவன் எவ்வாறு உயிர்த்தெழுப்பப் போகிறார் என்று சந்தேகம் எழுகிறது. திரும்ப ஞாபகத்திற்கு வரும் தற்கால ஜீவிய அனுபவங்களினால் ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் யார் என்பதை அறிவதால் ஆதாயமடைவர்களா? மனிதன் ஒ-நாடாவில் தான் பேசியதை பாதுகாத்து வைத்து விரும்பும்போது அதை போட்டுக் கேட்பது போலவே முன் வாழ்ந்த மனிதர்களை மீண்டும் உயிர்த்தெழுச் செய்து அவர்களுடைய சிந்தனைகளையும், உணர்வுகளையும், அனுபவங்களையும் திரும்பக் கொடுப்பது தேவனுக்கு மிக எளிதானதே. தீர்க்கதரிசனமாக உயிர்த்தெழுதலையோ, அல்லது முதல் பிறப்பை பிரதிப-க்கும் வண்ணமாகவோ தாவீது தேவனுடைய வல்லமையை குறிப்பிடுவதுபோல் தனது சங்கீதத்தில் கூறுகிறார்.

"நான் பிரமிக்கத்தக்க அதிசயமாய் உண்டாக்கப்பட்ட படியால், உம்மைத் துதிப்பேன்; உமது கிரியைகள் அதிசயமானவைகள், அது என் ஆத்துமாவுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் ஒளிப்பிடத்திலே உண்டாக்கப்பட்டு, பூமியின் தாழ்விடங்களிலே விசித்திர விநோதமாய் உருவாக்கப்பட்டபோது, என் எலும்பு உமக்கு மறைவாயிருக்கவில்லை. என் கருவை உம்முடைய கண்கள் கண்டது; என் அவயவங்களில் ஒன்றாகிலும் இல்லாதபோதே அவைகள் அனைத்தும், அவைகள் உருவேற்படும் நாட்களும், உமது புஸ்தகத்தில் எழுதியிருந்தது." - சங். 139:14-16

அ அ

அத்தியாயம் 14

ஒப்புரவாகுத-ன் அவசியம் - சாபம்

சாபம் வருங்கால தீமையல்ல, தற்கால தீமை-எல்லார் மேலும் கேடு எங்கே, ஏன் வந்தது-பாவத்திற்கு விரோதமான தேவனுடைய உக்கிரம் எப்பொழுது தீரும்-இப்பொழுதும் வருங்காலத்திலும் தப்பித்துக்கொள்-தேவன் மேற்கொண்ட திட்டத்தில் ஒப்புரவாகுதல் அவசியம்-தேவதூதர்களுக்கும் வருங்கால சிருஷ்டிகளுக்கும் மனிதன் ஒரு உதாரணம்.

"இனி ஒரு சாபமுமிராது." வெளி. 22:3

வேதவாக்கியங்களின்படி தேவ திட்டம் நிறைவேறும் போது மேற்சொன்ன வசனத்தின்படி பூமியிலுள்ள சாபங்களெல்லாம் ஒழியும்போது இந்த வார்த்தையின் பொருத்தம் யாவருக்கும் விளங்கும். அவ்வாறாக பூமியிலுள்ள மனிதர்கள் சாபத்தி-ருந்து விடுதலை பெறும்போது முழு பூமியிலும் சாபமில்லாத தேவ இராஜ்யம் உருவாகும். ஆனால் சாபம் இப்பொழுது நீங்கவில்லை. உலகத்திலும், உலகிலுள்ள மாந்தர் பேரிலும் சாபம் முற்றிலுமாக இன்னும் நீக்கப்படவில்லை என்று பொருள்படுகிறது. முதன்முதலாக சாபம் மனிதர் மேலும் பூமியின் மீதும் சுமத்தப்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் உண்டு என விளங்குகிறது. சாபம் எப்போது எப்படி மனுக்குலத்தின் மீது சுமத்தப்பட்டது என்பதை யாராவது கருத்தாய் ஆராய்கிறபோது, அவை வேத வாக்கியங்களுக்கு இசைவாயிருப்பதையும், அதற்கு ஆதாரமான மூன்று குறிப்புக்களையும் கண்டு வியப்படைவார்கள். அதன் பின்பே இவ்வகையான திட்டம் எந்த மனிதனாலும் ஏற்படாமல் தேவனால் உண்டானது என்று நிச்சயமாய்புரிந்து கொள்வார்கள். வேதாகமம் பல்வேறு கால கட்டங்களில் இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலத்தில் பல்வேறு தீர்க்கதரிசிகளால் எழுதப்பட்டிருப்பினும் அனைத்தும்

இசைவாக ஒரே நோக்கில் எழுதப் பெற்றவை என்பதை புரிந்து கொள்ளவேண்டும். வேறு எந்த பாடக் கருத்திலும் இத்தனை ஆதார சாட்சியங்கள் கூறப்படவில்லை. இந்த சாபத்தைப் பற்றியும் சாபத்தால் மனிதருக்கு நேர்ந்த விளைவுகள் பற்றியும் சாபத்தி-ருந்து மீட்பு மற்றும் இறுதியாக சாபம் ஒழிக்கப் படுதலை பற்றியும் இவ்வளவு நிலையான உறுதியான முடிவு வேறு எதிலும் தெளிவாய் கூறப்படவில்லை.

மனுக்குலத்தின் மீது சொல்லப்பட்ட சாபம், அது இப்போதைக்குரியதாக இராமல், வருங்காலத்திற்குரிய நித்திய ஆக்கினையும் சாபமுமாகும் என பொதுவாக புரிந்து கொள்ளப்பட்டு போதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் வேதாகமத்தின்படி இந்த சாபம் தற்காலத்திற்குரியது தான். அதாவது மரணம் எதிர்காலத்தில் எடுபட்டுப் போய்விடும். மரண சாபம் என்பது சாகும் வேளையையோ, அந்த நாளையோ, நேரத்தையோ கடைசி மூச்சுவிடுகிற கடைசி கண நேரத்தையோ குறிக்கும் என கருதிவிடக் கூடாது. மரண சாபம் என்ன என்பதை உண்மையாகவே நாம் உணர வேண்டுமாயின், முதலாவது பூரண மனிதனையும் அவனது பரிபூரண உடல், மனவ-மை ஆகியவற்றையும், அவனை தனது சாயலாக படைத்தவருடைய பண்பாகிய உடல் ரீதியான, மனரீதியான, ஒழுக்க ரீதியான இயல்புகளையும் நம் மனக் கண்முன் கொண்டு வர வேண்டும். அவருடைய இயல்பு - மனரீதியாகவும், உடல், ஒழுக்க ரீதியாகவும், மிக உயர்ந்த நிலையில் "நன்றாய் இருந்தது." இந்தப் படைப்புக் கெல்லாம் அதிபதியாகிய அவர் தம் படைப்புப் பற்றி கூறுகிறதாவது:

"தேவன் தாம் உண்டாக்கின எல்லாவற்றையும் பார்த்தார். அது மிகவும் நன்றாயிருந்தது." - ஆதி. *1:31*

நம்முடைய முற்பிதாவாகிய ஆதாமும், அவனுடைய சந்ததியும் இவ்விதமான பரிபூரண நிலைமையை உடையவர்களாயிருந்தனர் என்பதெல்லாம் ஜலப்பிரளயத்தினால் மறக்கடிக்கப்பட்டு விட்டது. ஜலப்பிரளயத்திற்கு முன்பு நமது முற்பிதாக்கள் எவ்வித நிலையில் பரிபூரணத் தன்மையில் இருந்தனர் என்பதைக் கணிக்க இயலாமல் போய்விட்டது. தேவன் தனது கைவேலையைப் பற்றி "உத்தமமானது" என தமது வாக்கினாலே

உரைத்துள்ளார். *(உபாக 32:4)* மேலும் மனிதனை தேவன் செம்மையானவனாகப் படைத்திருந்தும் அவன் "அநேக உபாயத் தந்திரங்களை தேடிக் கொண்டான்" என்று கூறினார். *(பிர. 7:29)* ஏதேன் தோட்டத்தை விட்டு மனிதன் துரத்தப்பட்ட பின்பு சாபத்தினாலும், பாதகமான சூழ்நிலைகளினாலும் மனிதன் முழுவதும் மாறிவிட்டான். எவ்வளவு பாதகமான சூழ்நிலைகள் எதிரிடையாக இருந்தபோதிலும் மனித உறுப்புகளின் செயல்பாடுகள் நேர்த்தியாகவேயிருக்கின்றன. மனுக்குலத்தின் தந்தையான ஆதாம் *930* வருடங்கள் உயிருடனிருந்தான். ஆதி. *5:5*

தற்காலத்தில் வேகமாக வளர்ந்து வரும் சுகாதார, மருத்துவ, அறிவியல் வளர்ச்சிகளில்லாத காலத்திலேயே ஆதாம் நோயின்றி நீண்ட காலம் வாழ்ந்தான். அறிவியல் வளர்ச்சி பெற்று பல நூற்றாண்டு கால அனுபவம் உள்ள தற்காலத்தில் 10 வயதிற்குட்பட்ட பாலகர்கள் மக்கள் தொகையில் பாதிப்பேர் மரணமடைகின்றனர். இப்போது மனிதர்களின் சராசரி வயது 33 ஆக இருக்கிறது. சாபமும் அதனால் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சிக்குப் பின்பு மனிதனின் உடற்கூறு எவ்வளவாய் தேய்ந்துவிட்டது என்பதை தற்கால அறிவியல் புள்ளி விவரங்களைக் கொண்டே சாபம் எவ்வாறு பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது என்று அறிந்து கொள்ளலாம். மனிதன் உள்ளத்தால் எவ்வளவாக திடகாத்திரமாயிருக்கிறானோ அதுபோல உடலாலும் திடகாத்திரமாயிருப்பான் என்பதை நாம் அறிவோம். எவ்வளவாக மனிதனுடைய உடற்கூறு ஆரோக்கியமாயிருந்தால் (மற்றவைகள் மாறாம-ருந்தால்) மனவ-மையும் ஆரோக்கியமாகவும் பலமுள்ளவைகளாகவுமிருக்கும். இந்தளவுக்கு நமது மனவ-மை இருப்பதற்கு நமது தந்தையாகிய ஆதாமுக்குக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருப்போம். ஏனெனில் மனவ-மைக்கு ஆதாமே காரணம். ஆகவே பிதாவாகிய தேவன் ஆதாமை சிருஷ்டித்து "மிகவும் நன்றாயிருந்தது" என்றார். ஆதாமின் உள்ளம், உடல், சுபாவம் இவைகள் மூன்றும் நன்றாயிருந்ததால் தேவன் ஆதாமை தனது குமாரன் என்று கூறினார். லூக். *3:38*

உடல் ரீதியாகவும் மன ரீதியாகவும் மனிதனுடைய பூரணத்தைக் குறித்து வேதம் (சிருஷ்டிப்பை பற்றி) கூறும்போது அது சன்மார்க்க பூரணத்தை குறிப்பாக உணர்த்துகிறது. சன்மார்க்க

சரிவையும், அதனிமித்தம் இழிநிலையையும் வைக்கவில்லை என்று வேதம் கூறுவதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். சன்மார்க்க குணமில்லாதவனை வேதம் "மிகவும் நன்றாயிருந்தது" என்றும் சிருஷ்டிகரின் சாயல் என்றும் கூறுமா என்பதை சிந்திக்க வேண்டும். ஆதாம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டபோது உடல் ரீதியாகவும் மன ரீதியாகவும் பரிபூரணமாய் படைக்கப்பட்டாலும் அவன் ஒழுக்கக் கேடானவனயிருந்தால் அவன் நல்ல மனிதனாக எப்படியிருக்க முடியும்? ஒருவருக்கு எவ்வளவுதான் திறமையிருந்தாலும் அதனைக் கட்டுப்பாடு செய்யாவிட்டால் ஒழுக்கங் கெட்டவனாகி விடுவான்.

ஆதாமுக்கு எதிராக சொல்லப்பட்ட தீர்ப்பு என்னவென்றால் "செத்துக்கொண்டே சாவாய்" (ஆதி. 2:17) என்பதாகும். இத் தீர்ப்பு அவனுடைய சரீரத்தைப் பற்றியது மட்டுமல்ல, உடல் சம்பந்தமானது மட்டுமல்லாது உள்ளமும் சேர்ந்த முழு மனிதனைப் பற்றியதாகும். இப்படிச் சொல்லும்போது உள்ளத்தைப் பற்றி மட்டுமல்லாது ஒழுக்கத்தையும் பற்றியதாகும். ஏனெனில் மனதும் ஒழுக்கமும் ஒன்றோடொன்று இசைவுடன் தொடர்புடையதாகும். இதனால் தான் முன்பிருந்த மனநிலையி-ருந்து மனிதன் படிப்படியாக விழுந்திருக்கிறான் என அறிகிறோம். மனிதனுக்கு அனுகூலமான நவீன மருத்துவ வசதிகள் ஏற்பட்டும், ஒழுக்கக்கேடு, ஆரோக்கிய குறைவு ஆகியவைகளினால் சராசரி வயது 33 ஆகிவிட்டது. இவ்வளவு ஆயுள் குறுகிய மனிதன் அதிநுட்பமான அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளையுடைய வனாயிருக்கிறான். மனிதனின் ஒழுக்கத் திறமைகளைப் பற்றி அப்போஸ்தலர் கூறும்போது, "நீதிமான் ஒருவனாகிலுமில்லை... எல்லாரும் பாவஞ்செய்து, தேவமகிமையற்றவர்களானார்கள்." ஏனெனில் ஆதாமின் பாவம், அனைவருக்கும் பங்குண்டாக்கிற்று. ரோமர் 3:10,23

தொடர்ந்து அப்போஸ்தலர், ஆதாம் தெய்வீக வழக்கு மன்றத்தில் வேண்டுமென்றே பாவம் செய்தான் என்றார்; மேலும் ஆதாம் வஞ்சிக்கப்படவில்லை என்றார். (1 தீமோ. 2:14) தெய்வீக ஒழுக்கநெறிக்குத் தேவையான கீழ்ப்படிதல் அவரிடம் நிரம்ப உண்டு என்பதை அவர் நமக்குக் காண்பிக்கின்றார். தமது சிருஷ்டிப்பிலே ஒழுக்க நெறிமுறைகளில்லாத ஒருவரைத் தெரிந்து கொண்டு, திட்டம் தோல்வியடைவது தெய்வீக நீதிக்கு ஏற்புடையதல்ல;

படைப்பிலேயே ஒழுக்கமற்றவர்கள் சோதனைகள் நிறைந்த வாழ்விலே வெற்றியடைய முடியாது. அப்படிப்பட்டவர்கள் அவருடைய கட்டளைக்கு அமைதலாக கீழ்ப்படிய முடியாது. ஆதாமுக்கு நேர்ந்த சோதனையில் மிக முக்கியமான உண்மை என்னவெனில் நித்திய மரணமோ அல்லது நித்திய ஜீவனோ ஆகும். அந்த சோதனையிலே ஆதாம் கீழ்ப்படியாமல் போனது அறியாமல் செய்தது அல்ல; தெரிந்தே செய்தது. அதனால் ஆதாம் பிரமாணத்தின்படி ஏற்ற தண்டனையை மாபெரும் நியாயதிபதியிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டான். விருப்பு வெறுப்பில்லாத நியாயமான சிந்தனையாளர்கள் ஆதாம் செய்த மீறுதலுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தண்டனை நியாயமானது தான் என்பர்.

மனுக்குலப் பாவத்திற்காக ஈடுப- செலுத்திய பின்னரும் கூட பிதாவாகிய தேவன் மனுக்குலத்தை உச்ச நீதிமன்றமாகிய தேவ நீதிமன்றத்திற்கு முன்னால் சோதிக்க மறுத்துவிட்டார். ஏனெனில் விழுந்து போன நிலைமையில் பூரண நீதிக்கு முன்பாக நாம் விசாரணைக்கு நிற்கமுடியாது. நமது கிரியைகளால் அவருக்கு முன்பாக நீதிமானாக முடியாது. இதெல்லாம் முடிவாக, மனுக்குலம் அகாதமான பாதாளத்திலே விழுந்துவிட்டது என்பதையும், அதனிமித்தம் ஆதாம், நம்மைவிட மேலான நிலையி-ருந்தும் அவரை சோதனைக்கு நிறுத்தவில்லை என்பதையும், பூரண மனிதன் மட்டுமே சோதனைக்கு நிற்க முடியும் என்பதையும் நிரூபிக்கிறது. தேவன் சுவிசேஷ யுகத்தில்தான் நீதி விசாரணை நடத்துகிறார் என்பது வேதா கமத்திற்கொத்த கருத்தாகும். நித்திய நித்தியமாக ஆவிக்குரிய தேவ சுபாவத்தைப் பெறுபவர்களுக்கு சுவிசேஷ யுகத்திலே நியாயத் தீர்ப்பு நடைபெறும். உலக ஜனங்கள் ஆயிரம் வருட அரசாட்சியில் நியாயத் தீர்ப்பு பெற்று, பூரண மனித சுபாவத்தைப் பெறுவார்கள். "...பிதாவானவர் தாமே ஒருவருக்கும் நியாயத் தீர்ப்புச் செய்யாமல், நியாயத் தீர்ப்புச் செய்யும் அதிகாரம் முழுவதையும் குமாரனுக்கு ஒப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்." - யோவா. 5:22

வேதாகமம் சொல்லுகிறதுபோல மனிதன் என்பவன் (உள்ளப்பூர்வமாக, ஒழுக்கப் பூர்வமாக, உடல் பூர்வமாக உள்ள ஒருவன்) பெற்ற மரணத் தீர்ப்புக்கேதுவான சாபமானது, மனிதனுடைய ஒவ்வொரு பாகத்தையும் மூலகங்களையும்

சார்ந்ததாக இருக்கிறது என்பதை நாம் காணலாம். நம்மைச் சுற்றிப் பார்த்தாலோ உலகிலுள்ள ஒவ்வொருவரையும் பார்த்தாலோ இவ்வுண்மை எளிதில் விளங்கும். சரீர பலம் குன்றும்போது சரீர அங்கங்களிலே மிக பலவீனமான வயிறு, அல்லது இரைப்பை சீக்கிரம் பலவீனப்படுகிறது. சிலருக்கு தசைகள் தளர்ச்சியடைகிறது. வேறு சிலருக்கு எலும்பு மஜ்ஜைப் பாதிப்படைகிறது. இவைகளெல்லாம் ஒட்டு மொத்தமாக பார்க்கும்போது சிலருக்கு மனதளவிலும் சிலருக்கு உடல் அளவில் ஏற்படும் நஷ்டம் மிகப் பெரியதாயிருக்கும். இருந்தாலும் எல்லாருமே குறைபாடு உள்ளவர்கள் தான். இந்தச் சாபத்தினாலே அனைவரும் நம்பிக்கையிழந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். நாம் பிறந்த களங்கத்தின் பிணைப்பி-ருந்து விடுபட எவருக்கும் நம்பிக்கையில்லை. இதைக் குறித்து சங்கீதக்காரன் கூறுகிறதாவது: "இதோ நான் துர்க்குணத்தில் உருவானேன். என் தாய் என்னைப் பாவத்தில் கர்ப்பந்தரித்தாள்." *(சங். 51:5)* எனவே மரண சாபம் நாம் பிறந்த நாழிகையி-ருந்தே தொடர்கிறது. எனவே இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் நம் தனிப்பட்ட பாவம் அல்ல என விளங்குகின்றது. பாவங்களை நாம் முற்பிதாக்களிடமிருந்து சுதந்தரித்துக் கொண்டோம். சாபத்தையும் பாவத்தையும் முற்பிதாவாகிய ஆதாமிடமிருந்தே சுதந்தரித்துக் கொண்டோம்.

நாம் அனைவரும் மரணத்திற்குள்ளாகவே பிறக்கிறோம். சோதித்துப் பார்க்கும்போது இதன் உண்மை அனைவருக்கும் தெரியவரும். உதாரணத்திற்கு, சில சொற்களை கவனிப்போம். இயலாமை (dis-ease), தேய்மானம் (decav), உடல்வ- (aches and pains), பலவீனம் (weakness), நோய் (sickness) போன்றவைகள் மரணத்தின் ஆரம்பக்கட்ட செயல்பாடுகளாக நம்முள் இயங்குகின்றன. இவ்வாறாக, தெய்வீகத் திட்டத்தை வஞ்சனையாக, புரட்ட சாத்தான் தன் ஆதிக்கத்தை பிரயோகித்து குருட்டாட்டத்தில் தவிக்கவிட்டிருக்காவிடில், சாபத்தின் ஆதிக்கம் தங்களைச் சூழ்ந்திருப்பதை மனிதன் தெளிவாய்க் கண்டு உணர்ந்திருப்பான். அப்போஸ்தலன் இந்த நிலைமையைக் குறித்துக் கூறுகிறார்:

"மனுஷருடைய எல்லாவித அவபக்திக்கும் அநியாயத்துக்கும் விரோதமாய், தேவகோபம் வானத்தி-ருந்து வெளிப்படுத்தப்

பட்டிருக்கிறது." - ரோம . *1:18*

மிகமிகக் குறைந்த அளவிலான அநியாயமும் பாவமே. வருங்காலத்தில் தேவகோபம் அக்கினி ஜூவாலையாக வெளிப்படும் என்று அப்போஸ்தலன் இங்கு கூறவில்லை. மாறாக, தற்கால ஜீவியத்தில், தற்பொழுது இவ்வுண்மைகளை மனக்கண்கள் திறக்கப்பட்டவர்கள் கண்டு கொள்வர். ஒவ்வொரு மருத்துவனின் அடையாளமும், தேவ கோபத்தை மனுக்குலம் நோயினாலும் மரணத்திலும் அல்லல்படுவதை வெளியரங்கமாய் குறிப்பிடுகிறது. சவ அடக்கம் செய்வோரின் அடையாளங்கள் தேவ கோபத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. மனுக்குலம் செத்துக் கொண்டிருப்பதை நமது கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறது. சவ ஊர்வலமும் சவ ஊர்தியும், ஒவ்வொரு கல்லறையும், துக்கத்தை அறிவிக்கும் கறுப்பு நிறக் கொடியும், தேவகோபம் பாவிகளுக்கெதிராக மட்டுமல்லாமல், அநீதியுள்ளோர் அத்தனை பேருக்கும் எதிராக, குறைந்த அநீதி செய்தோர் மேலும் வெளிப்பட்டிருக்கிறது என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது. ஆகையால் தப்பித்துக் கொள்ள ஏதுவில்லை. நீதிமான் ஒருவனுமில்லை, ஒருவனாகிலுமில்லை. ஆகையினால், இந்த சாபமாகிய கோபத்துக்கு குழந்தைகளும், வயோதிகரும் கீழ்ப்பட்டவர்களே.

தீர்க்கதரிசியான யோபு தன் சாபத்திலும், உக்கிரத்திலும், மனச்சோர்வடைந்திருந்த போது, "நீர் என்னைப் பாதாளத்தில் ஒளித்து, உமது கோபம் தீருமட்டும் என்னை மறைத்து, என்னை திரும்ப நினைக்கும்படிக்கு எனக்கு ஒரு காலத்தை குறித்தால் நலமாயிருக்கும். என்னைக் கூப்பிடும், அப்பொழுது நான் உமக்கு உத்தரவு சொல்லுவேன்; உமது கைகளின் கிரியையின்மேல் விருப்பம் வைப்பீராக" என்று கூப்பிட்டார். *(யோபு 14:13,15)* ஆறாயிரம் ஆண்டுகளாக நீடித்து வருகிற கடும் சினம், தேவனின் பழிவாங்கும் நாளிலே முடிவடையும். இந்நாளில் நீதியின்படி கூடுதலான உபத்திரவம், மனுக்குலத்தின் மேல் இருக்கும். ஏனென்றால் நீதியின் பிரமாணத்தை கிறிஸ்தவ சமுதாயம் வெறுத்து, நல்ல வாய்ப்பையும், உரிமையையும் இழந்துவிட்டது. ஆதலால் முன்இருந்ததை விட அதிகமான உபத்திரவ காலம் இந்நாட்களில் உண்டாயிருக்கும். "யாதொரு ஜாதியும் தோன்றினது முதல் அக்கால

மட்டும் உண்டாயிராத ஆபத்துக்காலம் வரும்" என்று தானி 12:1-ல் பார்க்கிறோம். தேவனுடைய பரிசுத்தவான்கள் மனுஷகுமாரனுக்கு முன் நிற்கத் தகுதியுள்ளவர்களாகவும், உலகத்திற்கு வரும் எல்லா உபத்திரவத்தி-ருந்தும் தப்பித்துக் கொள்ள பாத்திரவான்களாகவும் இருப்பார்கள் என்று நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் இந்த விசேஷித்த கோபக்கினையி-ருந்து தப்பித்துக் கொள்வார்கள். ஆனால் வானத்தி-ருந்து எல்லா அநீதிமான்களுக்கும் விரோதமாக வெளிப்படும் பொதுவான கோபாக்கினையி-ருந்து அவர்கள் தப்பித்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். அவர்கள் அநேக விஷயங்களில் உலகத்தாருடன் பங்குபெறுவார்கள். எனினும் வேதம் குறிப்பிடுவதுபோல, முடிவாக இந்த விசேஷித்த கோபாக்கினையி-ருந்து அவர்கள் வேறுபடுத்தப்படுவார்கள்.

இந்த சுவிசேஷ யுக காலத்தில், கிறிஸ்துவை ஏற்று, தங்களை முற்றிலும் தத்தம் செய்தவர்கள், மரணத்தினின்று ஜீவனைப் பெற்றவர்களாக கருதப்பட்டு "இவ்வுலகத்திலுண்டான கேட்டுக்கு தப்பிப் போவார்கள்." *(2 பேது 1:4; 2:18,20)* மெய்யாகவே இவர்கள் இன்னும் இந்த உலகில் இருந்து கொண்டு மரணத்துக்குட்பட்டு இவ்வுலக பாடுகளையும், வியாதி, துன்பம் யாவற்றையும் உலகத்தார் போலவே அனுபவிப்பார்கள். ஆகிலும் உலக நோக்கத்தில் இவர்களுக்கும் உலகத்தாருக்கும் வித்தியாசமில்லை. ஆனால் தேவனுடைய பார்வையில், (விசுவாசிகளின் பார்வையிலும் கூட) பெரிய வித்தியாசம் உண்டு. இவர்கள் தேவ சாபத்தினால் மரிக்கின்றவர்களாக எண்ணப்படாமல் இருக்கின்றனர். நீதிமான்களாக இருந்து ஜீவ ப-களாக தங்களை ஒப்புக் கொடுப்பதால், இவர்கள் கிறிஸ்துவின் ப-யின் ஒரு பாகமாக கருதப்படுகின்றனர். அப்போஸ்தலன் சொன்னது போல, இவர்கள் கிறிஸ்துவுடன் மரித்தவர்கள், அவர் ப-யிலே பங்கடைந்தவர்கள், மற்றவர்களைப் போல ஆதாமுக்குள் மரித்தவர்கள் அல்ல. "கிறிஸ்துவுடனே கூட நாம் மரித்தோமானால், அவருடனே கூடப் பிழைத்தும் இருப்போம்." - ரோம. *6:8*

இவ்விதமாக நம்முடைய சரீரப் பிரகாரமான பெலவீனம், வியாதி, பாடுகள் யாவும், மாம்சத்தில் நமக்கு வழிவழியாக வந்தது. இவைகளிலும் நமக்குப் பங்குண்டு. இதனால் நம் இரட்சகர், இப்படிப்பட்டவை நமக்கு அனுமதிக்கப்பட்டபோது இது தேவனாலே விடப்பட்ட கோபாக்கினை என்று எண்ணக் கூடாதென்கிறார்.

இப்படிப் பட்டவைகள் நமக்கு வரும்போது, இவைகளின் மூலமாக "தேவனே தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படி, விருப்பத்தையும், செய்கையையும் உங்களில் உண்டாக்குகிறவராக இருக்கிறார்" என்று அப்போஸ்தலர் சொன்னபடி, இவை மூலமாக நாம் அவரிடம் ஆவியிலே பலப்பட்டு, அவர் பிள்ளைகளாக இருக்கவும், மகிமையையும், கனத்தையும் சாகாமையையும் அடைய இவைகளால் சீர் பொருந்துகிறோம். *(பி- 2:13; ரோம 2:7; எபி. 12:11; 2 கொரி 4:17; 2 பேது 1:4-11)* எவ்விதத்திலும் இவர்கள் எல்லாக் காரியத்திலும், கண்டு விசுவாசியாமல் காணாமல் விசுவாசித்து நடக்கிறவர்கள். வெளித்தோற்றமாகப் பார்க்கும்போது, இவர்கள் உலத்தாரை விட மேலானவர்கள் அல்ல என்பதாகவே தோன்றும். மெய்யாகவே, தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கே உலகத்தாரை விட அநேகப் பாடுகள், சோதனைகள், கஷ்டங்கள் சில சமயங்களில் இருக்கும். ஏனெனில் உலகத்தாரோடு தேவன், ஒப்புரவாகுதலுக்காக இன்னும். தொடர்பு கொள்ளவில்லை. இவை யாவும் விசுவாசத்தை அதிகப்படுத்தவும், சீர்ப்படுத்தவும், நல்ல ஆவியின் கனிகளில் வளர்ச்சியடையவும் உதவுகிறது.

பொதுவாக, சகல மனுக்குலத்திற்கும் இந்த ஒப்புரவாகுதல் எவ்விதம் அவசியம் என்பதை பார்ப்பதே நம் பாடமாக உள்ளது. சகல பூரணமற்ற மனுக்குலத்திற்கும், தேவ கட்டளைப்படி கொடுக்கப்பட்ட சாபம், அல்லது தீர்ப்பு அழிவே. தேவன் சகலத்தையும் நன்மையாகவே சிருஷ்டித்தார். அவருக்கு இது ஒன்றே திருப்தியாக இருந்தது. ஆனால் ஒரு காலப்பகுதிக்கு அவர் பூரணமற்ற காரியங்கள், பூரணமற்ற ஜீவிகள், பூரணமற்ற நிலைமைகளை ஏன் அனுமதித்தார்? இது அவருடைய திட்டங்களின் மாற்றம் என்பதற்கு எந்த சான்றும் இல்லை. இந்த பூரணமற்ற காலப் பகுதி அனுமதிக்கப்பட்டதற்கு காரணம், இதனிமித்தம் தெய்வீக ஞானமானது ஒரு மகிமையான காரியத்தை எதிர்பார்த்தது. "தமது சித்தத்தின் ஆலோசனைக்குத் தக்கதாக எல்லாவற்றையும் நடப்பிக்கிற அவருடைய தீர்மானத்தின்படி" என்று அப்போஸ்தலர் எபே.1:12ல் கூறியுள்ளார். அவர், சாத்தானை தேவ கட்டளையை மீறியபோதே, அழித்திருக்கலாம். அவ்விதமே விழுந்து போன தேவதூதரையும், மனிதனையும் அழித்திருந்தால், ஒரு பூரணமற்ற வம்சத்தையே

தவிர்த்திருக்கலாம். இதற்கு மாறாக தேவதிட்டமானது ஒரு பூரணமற்ற, பாவம் நிறைந்த நிலைமையை சிலகாலம் விட்டு வைத்து தெய்வீக ஏற்பாட்டிற்கு குந்தகம் வராதபடி, இவர்கள் பாதையில் ஓட அனுமதித்து, சாத்தானிலும், தூதர்கள் மற்றும் மனிதனிலும் பாவத்தின் சீரழிவை விளக்கிக் காண்பிக்கவும் செயல்படுகிறது.

மனுக்குலம், மரணத்திற்கும், அழிவுக்குள்ளாகவும் விழுந்ததற்கு, ஏவாளின் புத்தியீன ஏமாற்றமே மறைமுகமான காரணமாகும். இது மனப்பூர்வமாக தேவ கட்டளையை மனுக்குலம் மீறாதிருந்தும், முன்னோர் வழியாக வந்த தண்டனையே. இது தெய்வீக அன்பையும், இரக்கத்தையும் தேவ குணங்களையும் வெளிப்படுத்த ஒரு வாய்ப்பை அளித்துள்ளது. இல்லையேல் தேவ அன்பையும், இரக்கத்தையும் மக்களுக்கு வெளிப்படையாக நிரூபிக்க, வேறு எந்த மார்க்கமும் இல்லை என்றே எண்ணலாம். தேவன் தம்மையும் தமது குணங்களின் சிறப்பியல்புகளையும் மனுக்குலத்திற்கும் தூதர்களின் சேனைகளுக்கும் வெளிப்படுத்த அவர் வைத்திருந்த ஆதிதிட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக இது இருக்கிறது. இரட்சிப்பின் திட்டமானது முற்றிலும் நிறைவடையும்போது, தூதர்களும், மீட்கப்பட்ட மனுக்குலமும் தெய்வீக குணலட்சணமான ஞானம், நீதி, அன்பு, வல்லமை ஆகிய இவைகளை மிக அதிகமாக அறிந்து கொள்வார்கள். பாவத்தை அனுமதித்தல், தெய்வீக திட்டத்தின்படி கிறிஸ்து மூலமாக இரட்சிப்பை வாக்குத்தத்தம் பண்ணுதல் ஆகிய தற்போது போதிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற இந்த பெரிய பாடத்தின் மூலம் அல்லாமல் தேவனுடைய குணத்தின் சிறப்பியல்புகளை நாம் ஒருபோதும் உணர முடியாது. இதைக் குறித்து அப்.பேதுரு, “இவைகளை உற்றுப் பார்க்க தேவதூதர்களும் ஆசையாயிருக்கிறார்கள்” என்கிறார். *1 பேது. 1:12*

நாம் பார்த்த பிரகாரம் ஆதாமின் மூலம் மனுக்குலத்திற்கு கொடுக்கப்பட்ட தண்டனை நீதியானதே. இதை எதிர்த்து எவரும் முறையிட முடியாது. (தனது சிருஷ்டிகருக்கு முழுமனதோடு கீழ்ப்படிய போதுமான அறிவுடையவனாக ஆதாம் இருந்தான் என்றும், தேவனுடைய நீதிக்கும் கிருபையுள்ள ஏற்பாடுகளுக்கும் இசைவாக ஆதாம் நடக்காத போது ஜீவனை பறித்துகொள்வது

தேவனைப் பொறுத்த மட்டில் நீதியான ஏற்பாடு என்றும் ஒத்துக்கொள்ளப்படுகிறது) எனினும், நீதியின் முக்கிய அம்சங்களை மனிதன் விட்டு விலகாமல், வேறு தண்டனையை தேவன் வகுத்திருக்கலாம் என்று நினைக்கலாம். இத்தகைய ஒரு காரியத்தை அவர் விழுந்துபோன தூதரிடம் செய்தது ஒரு சான்று. இவர்களுக்கு மரண தண்டனையைக் கட்டளையிடாமல், “மகாநாளின் நியாயத் தீர்ப்புக்காக அந்தகாரத்தில் அடைத்து வைத்திருக்கிறார்.” - யூதா 6

இதைப்போன்றே, தேவன் மனிதனின் ஆரோக்கியமான சரீரத்தை, மரணத்திற்கு ஒப்புக் கொடாமல், ஆறாயிரம் வருடங்கள் திடபெலத்துடன் ஜீவிக்க விட்டிருக்கலாம். இவ்விதம் கட்டப்பட்ட தூதர்களையும், மனிதனையும், உயிருடன் காத்து, நியாயத் தீர்ப்பின் நாள்வரைக்கும் விட்டிருக்கலாம். ஆனால் யேகோவா தேவன் தம்முடைய காரியங்களில் எல்லைக் குறிப்புள்ளவராக இல்லை. இயற்கையில் எவ்விதம் ஒரு புஷ்பத்தை விட மற்றொன்று மகிமையிலும், அழகிலும் வேறுபட்டுள்ளதோ அதுபோல, ஒரு உயிரினம் மற்றொன்றை விட வித்தியாசப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால், அப்போஸ்தலர் குறிப்பிட்டதுபோல “அவருடைய அநந்த ஞானமானது” (எபே. *3:10)* பாவம் செய்த தூதர்களுக்கு ஒரு வகை செயல் தொடர்பும், பாவிகளான மக்களுக்கு மற்றொரு வகை செயல் தொடர்பும் இருக்க, இந்த ஒழுங்கைத் தெரிந்து கொண்டார். தெய்வீக கடுஞ்சினம் இருவர் பேரிலும் வெளிப்பட்டது. இது அன்பும், நீதியுமுள்ள சினமாக இருந்து, பாவத்தை வெறுக்கிறதாகவும், சகல தீமையையும் அழிக்கிறதாகவும் உள்ளது. இதன் மூலம் தீமை செய்கிறவர்கள், பாவத்திற்கும் நீதிக்குமுள்ள வித்தியாசங்களை அனுபவத்தால் அறிந்து, உண்மையுள்ள நீதியின் ஊழியக்காரராக மாறச் செய்யும்.

பாவம் மற்றும் பாவிகளின் கடைசி முடிவு “அழிவு” என்பதை நிரூபிக்க, தேவன் இத்தகைய காரியத்தைத் தெரிந்து கொண்டார். அநேக எச்சரிப்பின் மூலமாக இது மனிதனுக்கு அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. “பாவம் செய்கிற ஆத்துமா சாகும்,” “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்.” இது ஒரு பொதுவான கட்டளையாக, சகல தேசங்களுக்கும், அனைத்து சிருஷ்டிகளுக்கும் சொல்லப்பட்டு, பூரணமற்ற யாவும் அழிவுக்குள்ளாகும் என்பதை தேவன்

வெளிப்படுத்தினார். பூரணமானதும் முற்றிலும் பூரணமானதும் தேவனுக்கேற்றதுமானவைகள் மட்டும் காக்கப்பட்டு சதாகாலங்களிலும், தங்களுக்கு ஆசீர்வாதமாகவும், தேவனுக்கு மகிமையுள்ள ஜீவிகளாகவும் வாழ்வார்கள்.

ஆனால் இந்த திட்டத்திற்கு மனிதன் மேற்கோளாக இருந்து, ஒவ்வொரு மானிடனும் மரணத்தில் அழிக்கப்படுகின்றான் - எல்லாரையும் மரணம் ஆட்கொண்டது. எனினும், தீமையை அழிப்பதில் தெய்வீக நீதியின் தீவிரத்தை விளக்க மனுக்குலத்தை மேற்கோளாக வைப்பது தெய்வீக திட்டமல்ல. மனுக்குலத்தை துன்பப்பட அனுமதிப்பது, மற்ற ஜீவிகளுக்கு உதாரணமாக அமைந்தது. மாறாக, தேவனுடைய மற்ற ஜீவிகளைக் காட்டிலும் மனுக்குலம் தேவனுடைய இரக்கத்தையும், கிருபையையும் அன்பையும் அதிகமாக அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது தெய்வீக ஏற்பாடாகும். ஏற்ற காலத்தில் தேவைக்கேற்ப ஒரு மீட்பின் திட்டத்தை உண்டு பண்ணினார். "ஒரே மனிதனுடைய (ஆதாம்) கீழ்ப்படியாமையினால் அநேகர் பாவிகளாக்கப்பட்டது போல, ஒருவருடைய (இயேசு) கீழ்ப்படித-னாலே, அநேகர் நீதிமான்களாக்கப்படுவார்கள்." - ரோம. *5:19*

சுவிசேஷ யுக காலத்தில் அனைவரும் இதன் மூலம் நீதிமான்கள் ஆவார்கள் என்று இதில் அர்த்தம் கொள்ளாமல், இதற்கு மாறாக வேத வாக்கியம் தெரிவிக்கிறபடி, இப்பொல்லாத காலத்தில் "ஒரு சிறு மந்தையே" நீதிமான்களாவார்கள். இவர்கள் பிதாவினால், மேலான அழைப்பிற்காக அழைக்கப்பட்டு, அவரது குமாரனுடன் உடன் சுதந்திரராக இருப்பவர்கள். மற்ற மனுக்குலம், இப்பொழுது அழைக்கப்படுவதில்லை. கிறிஸ்து (தலையும் சரீரமும்) மகிமையில் உயர்த்தப்படும் வரை அழைக்கப்படுவதில்லை. இயேசு, "நான் பூமியி-ருந்து உயர்த்தப்பட்டிருக்கும் போது, எல்லாரையும் என்னிடத்தில் இழுத்துக் கொள்ளுவேன்" என்றார். (யோவா. *6:44; 12:32*) எல்லாருக்கும் பொதுவான இந்த அழைப்பு, வரப்போகும் ஆயிரம் வருட காலத்திற்குரியது, அதற்கு முன் அல்ல. இது ஒரு சிலரையோ, முன்போல் ஒரு கூட்டத்தாரையோ, ஒரு இராஜ்யத்தையோ அல்ல, விலையேறப் பெற்ற இரத்தத்தினால் சகல மனுக்குலமும் இழுத்துக்

கொள்ளப்படும்.

இந்த அழைப்பு கட்டாயமானதல்ல. சுவிசேஷ யுக காலத்தில் பிதாவால் அநேகர் அழைக்கப்பட்டு சிலரே தெரிந்தெடுக்கப்பட்டது போல, கிறிஸ்துவின் மூலமாக அடுத்த யுகத்தில், அநேகர் அழைக்கப்பட்டிருந்தாலும், ஒரு சிலரே தீமையை வென்று பூரணமான தேவராஜ்யத்தில் பிரவேசிப்பார்கள். வேதாகமம் தெரிவிக்கிறபடி அந்த காலம் சிக்க-ல்லாமல் யாவருக்கும் சுமூகமாக இருக்கும். சத்தியத்தையும் நீதியையும்அறிந்த பிறகு மனப்பூர்வமாக நீதியை வெறுத்து, பாவத்திற்குட்படுகிறவர்கள், அந்தப் பெரிய தீர்க்கதரிசியின் மூலம், இரண்டாம் மரணத்தில் அழிக்கப்படுவார்கள். -அப்.*3:23*

ஆயிரம் வருட யுக முடிவில் யேகோவா தேவன் மனுக்குலத்திற்கு செய்யப் போகும் காரியத்தைப் பார்க்கும்போது, மனுக்குலத்திடம் தேவன் அன்பற்றவராக இராமல், நம்மேல் விதித்த மரண தண்டனையை தம்முடைய இரக்கத்தின் மூலம், தம்முடைய ஒரே பேரான குமாரனை ஈடுப-யாகக் கொடுத்து, மீட்பின் திட்டத்தை உண்டாக்கினது ஒரு பெரிய ஆசீர்வாதமே. இதை நாம் ஒரு நோக்கு நிலை மூலமாக மட்டுமே பார்க்க முடியும். அந்த நிலையில் பார்க்கும் போது தற்போதுள்ள துக்கம், கஷ்டம், வேதனை, மரணம் இவை யாவும் நம்முடைய மீறுத-னால் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தண்டனையாக இருந்தாலும், பாவத்தினின்றும், சாபத்தினின்றும் நம்மை கல்வாரியில் மீட்ட இரட்சகருடன் ஆட்சி புரியும் சிலாக்கியத்தை, ஒரு கூட்டத்தார் இந்த சுவிசேஷ யுகத்தில் பெற்றுக் கொள்ளும் திட்டத்தையும் வகுத்துள்ளார் என்பதையும் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆதாமின் பாவத்தினால் வந்த மரண தண்டனை கடினமானதாக இருந்தாலும், (ஆறாயிரம் ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து நீடிக்கும், வேதனை, துக்கம், உபத்திரவங்கள் உட்பட) ஆதிமேன்மையைக் காத்துக் கொள்ளாத தூதர்களைப் பார்க்கிலும் மனிதன் பெற்றுக் கொண்டது சலுகையேயாகும். தூதர்கள் மரண தண்டனை பெறாமலும், வியாதி, வேதனை இவைகளை அடையாமலும், பரிசுத்தரோடு தோழமை கொள்ளாமலும் தடுக்கப்பட்டுள்ளனர். விழுந்து போன தூதர்களைப் போல

மனிதனும் பூமியில் விடப்பட்டிருந்தால் இன்று உலகம் தீமையில் பெருகி, எவ்வளவு பயங்கரமான நிலைமையில் பெருகியிருப்பார்கள் என்று நாம் கற்பனை செய்து பார்க்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். மனிதனின் குறைந்த நாள் ஜீவியத்தில் தன்னலம் நிறைந்து, சொத்து சேர்த்து, தன் உடன் சிருஷ்டியை கொடுங்கோல் ஆட்சி செய்கிறான். ஒரு சிலர் ஏழைகளாக இருந்து, சில நாட்களில் கோடீஸ்வரர்களாக மாறுகிறார்கள். இவர்கள் நூற்றுக் கணக்கான வருஷங்கள் உயிருடன் இருந்தால் என்னவாகும்? சிலருடைய பேராசை, தந்திரத்தினால் அநேக குடுபங்கள் மிக தாழ்ந்த ஜீவியம் செய்து அடிமைத் தனத்தில் இருப்பார்கள் என்பது தான் அதன் பலனாக இருக்கும்.

இந்த நிலையில் நாம் கவனிப்போமேயானால், சாகவே சாவாய் என்ற தேவ "சாபம்" அல்லது தண்டனை மனிதனுக்கு கொடுக்கப்பட்டதால், நம் இருதயம் தேவனுக்கு நன்றியுள்ளதாக இருக்க வேண்டும். இந்த அனுபவம் நமக்கு மட்டும் ஒரு கருத்துள்ள பாடமாக இராமல், பரிசுத்த தூதர்களுக்கும், விழுந்து போன தூதர்களுக்கும் கூட ஒரு பாடமாக அமைந்துள்ளது. தேவ திட்டமாக அமைந்த இந்த பெரிய பாடமானது நம்மை மகிழ்ச்சி அடையச் செய்கிறது. இனி வரப்போகும் நாட்களில், இன்னும் உருவாக்கப்படாத அநேக நீதியுள்ள போதகர்கள், பூமியி-ருந்து தங்கள் பாவங்களின் மூலம் அனுபவம் அடைந்து, மீட்கப்பட்டு திரும்பவும் நல்ல நிலைமையை அடைந்து, தங்கள் அனுபவத்தின் மூலமாக, அநேகரை தெய்வீக சித்தத்துக்கு முற்றிலும் கீழ்ப்படியும்படி காத்துக் கொள்வார்கள் என்று யாருக்குத் தெரியும்?

இந்த சாதகமில்லாத ஒரு நிலைமை, ஆசீர்வாதமாக மாற்றப்பட்ட ஓர் உதாரணத்தை இஸ்ரயேலரில் காணலாம். இஸ்ரயேல், தேவனால் மற்ற இராஜ்யங்களி-ருந்து பிரிக்கப்பட்டு ஒரு தனி இராஜ்யமாகவும், தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட ஜனமாகவும் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அருளப்பட்ட நியாயப் பிரமாணமானது அனுகூலமாக இருந்தும், அது அவர்களுக்கு ஒரு பரீட்சையாகவே அமைந்து, அதில் தோல்வியை அடைந்தனர். இதனால் அவர்கள் தண்டனை அடைந்து, உலகத்தாரைப் போலானார்கள். இவர்கள் நியாயப் பிரமாணத்தின் கிரியைகளினால் அல்ல, விசுவாசத்தினால் நீதிமானாக நிரூபிக்கப்பட வேண்டியதாயிற்று. இஸ்ரயேலர் பெற்றுக் கொண்ட பிரமாணம், பூரண கிரியையுடையதாக இருந்தது. மாமிச பெலவீனத்தால் அதைப் பூரணமாக அவர்கள் செய்யக் கூடாதிருந்ததால், மரண சாபத்திற்குள்ளாக செல்ல வேண்டி இருந்தது. இதைக் குறித்து பவுல், "ஜீவனுக்கேதுவான கற்பனை எனக்கு மரணத்துக்கேதுவாயிருக்கக் கண்டேன்" என்றார். *(ரோம 7:9-14)* இஸ்ரயேலரை ஒருவகையான ஜனமாக உபயோகித்து, எந்த பூரணமற்ற மனிதனும், தேவனுடைய பூரணமான கட்டளையை கைக்கொள்ள முடியாததென்பதை ரூபகாரப்படுத்தினார். இந்தப் பிரமாணத்தை அவர்கள் கைக்கொள்ளக் கூடாதபடி, வீழ்ச்சியை அடையச் செய்தது. இதன்பின்னர், ஆதாமின் சந்ததியாரை மீட்க தேவன் கிறிஸ்துவின் ப-யின் மூலம் வகுத்த திட்டத்தின்படி, இவர்களும் மீட்படைய வேண்டியதாயிற்று. *(ரோம. 2:11,13; 3:19-23)* இதற்காகவே கிறிஸ்து நியாயப் பிரமாணத்தின் கீழ் பிறந்து, நியாய பிரமாணத்தால் தண்டனை அடைந்த இஸ்ரயேலரையும், ஆதாமின் பாவத்தால் தண்டிக்கப்பட்ட உலக சமுதாயத்தையும், அந்த ஒரே ப-யினால் இரட்சிப்படையச் செய்தார். *கலா 4:4-5*

தேவனுக்கும், மனிதனுக்குமிடையே சமாதானம் அவசியமென்றும், இதனால் இவர்களது ஒப்புரவாகுதலும் அவசியமானதென்பதையும் நாம் பார்க்கிறோம். இதன் மூலம் தேவனே ஜீவனுக்கு ஊற்றும், நித்திய ஜீவனை அனுபவிப்பது அவர் நமக்குத் தரும் வெகுமதி என்றும் வெளிப்படையாகிறது. "தேவனுடைய கிருபை வரமோ நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினால் உண்டான நித்திய ஜீவன்." ரோம *6:23* தெய்வீக ஆட்சிக்கும், அதன் கட்டளைகளுக்கும் அடிப்படையான கொள்கை யாதெனில், பாவம் சற்றேனும் அனுமதிக்கப்பட மாட்டாது. (ஆபகூக் *1:13)* அவர் பாவத்தை மன்னிக்கவே மாட்டார், அதை எந்த ஒரு அளவிற்கும் அனுமதிக்கவும் மாட்டார். சிறிதும் பூரணமற்ற ஒருவரையும் அவர் தன் மகனாக ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார். ஏனென்றால் இவர்களுக்கு நித்திய ஜீவன் அருளப்பட்டுள்ளது. மனிதன் தன் பாவத்தின் மூலம், மரணத்தை பெற்றுக்கொண்டது மட்டுமல்லாமல், தன்னை களங்கப்படுத்தி, கீழாக்கி, சீர்கெட்டு அதிகமாகத் தன் சிந்தனையி-ருந்து மனசாட்சியையும், தேவ சாயலையும் எடுத்துப் போட்டுவிட்டான். இவன் மீண்டும் நித்திய

ஜீவனைப் பெற்றுக் கொள்ளும் நம்பிக்கையை ஒருவர் மூலமாகவே அடைய முடியும். இதைப் பெற்றுக் கொள்ள இரு காரியங்கள் அவசியமானது. (1) நீதியின்படி மனுக்குலத்திற்கு அருளப்பட்ட மரண தண்டனையினின்று விடுதலையடைய வேண்டும்; (2) அவன் பாவத்தின் மூலம் விழுந்துபோன நிலைமையி-ருந்து, பூரணமடைய உயர்த்தப்பட வேண்டும். இவ்விரண்டு காரியங்களும் செய்யப்பட்டால், மீண்டும் பூரணமடைய வாய்ப்புண்டு. இவ்விரண்டும் செய்யப் படாவிட்டால், நித்திய ஜீவனை மீண்டும் பெற்றுக் கொள்ளும் வாய்ப்பே இல்லை. சிலர் சில பாவங்களை மட்டுமே செய்திருப்பார்கள். சிலர் பாவம் அதிகமாகவும் இருக்கும். ஆனால் சகலரும் பாவம் செய்து தேவ மகிமையை இழந்து போனவர்களே. ஒருவர் நீதிமானாக இருந்திருந்தால், அவர் தன் சகோதரனுக்கு தன்னை ஈடாகக் கொடுத்திருக்க முடியும் (ஆதாமுக்குள் சகலரும் பாவிகளானோம்.) ஆனால், ஒருவனும் நீதிமானாக இல்லை. “அந்தப்படி நீதிமான் ஒருவனாகிலும் இல்லை.” - ரோம. 3:10,23; சங். 49:7

யேகோவா தேவன் இவை யாவற்றையும் தம் ஞானத்தால் முன்னறிந்திருந்து, இதற்குரிய சில வழிகளை, உலகத் தோற்றத்துக்கு முன்பே மனுக்குலத்திற்கு வகுத்திருந்தார். மனுக்குலம், மீண்டும் விழுந்து போன நிலையி-ருந்து மீட்கப்பட, ஏற்ற காலத்திலே தம்முடைய திட்டத்தை வெளிப்படுத்தினார். ஒருவர் கண்களிலும் இரக்கம் பெறாமலும், ஒருவராலும் இரட்சிக்கக் கூடாம-ருந்தபோது, தேவன் தம்முடைய கரத்தினால் இரட்சிப்பைத் தந்தருளினார். பரலோகத்தி-ருந்து தம்முடைய கரத்தை நீட்டினார். மனுக்குலத்தை பயங்கரமான மரணக் குழியி-ருந்தும், பாவச் சேற்றினின்றும் விடுதலையாக்க நீட்டப்பட்டகரம் நம்முடைய இரட்சகரான இயேசுவேயாகும். (சங்.40:2; ஏசா 53:1) இவர் மூலம் தேவன் வெளிப்படுத்திய கருத்து யாதெனில்:-

(1) பாதாளத்தின் வல்லமையி-ருந்தும், மரண தண்டனையி-ருந்தும், “சாபத்தி-ருந்தும்” தற்போது உலகத்தின் மேலுள்ள சகல வேதனையி-ருந்தும் மீட்க ஈடுப-. இந்த ஈடுப- நம்முடைய கர்த்தரான இயேசு கிறிஸ்துவின் மரணத்தினாலே நிறைவேற்றப்பட்டது. தெய்வீக நீதி முற்றிலும் நிறைவேற்றப்பட்டு, முழு உலகமும் அவருடைய விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தினால் விலைக்கிரயமாக வாங்கப்பட்டதாக கருதப்பட்டது.

(2) இரட்சிப்படைந்தவர்களினின்று உடன் சுதந்திரராக ஒரு “சிறுமந்தையை” இப்போது தெரிந்தெடுக்கிறார். இவர்கள் தங்களை ப-களாக, பயபக்தியாய் ஒப்புக்கொடுத்து, அவருடைய பாடுகளிலும், ப-யிலும் பங்குள்ளவர்களாக எண்ணப்பட்டு, பரலோக மகிமையிலும் பங்கடைந்து, அவருடைய ப-யின் கனியான - இனிவரும் உலகத்தை ஆசீர்வதிக்கும் காரியங்களிலும் பங்கு பெறுவார்கள்.

(3) இரட்சகரும், அவருடன் இசைந்து ஆட்சிபுரியும் அவர் மணவாட்டியும் (சபையும்), இந்த மீட்பின் வேலையை “உலக தோற்றமுதல் தேவன் தம்முடைய பரிசுத்த தீர்க்கதரிசிகளெல்லாருடைய வாக்கினாலும் உரைத்தவைகள் எல்லாம் நிறைவேறும் காலத்தில்” செய்து முடிப்பார்கள். (அப்.3:19-21) அப்போது புதிய உடன்படிக்கையின் கீழ் மனப்பூர்வமாகப் பாவத்தில் ஈடுபட்ட அக்கிரமக்காரர், மத்தியஸ்தர் கிறிஸ்துவின் மூலம் அழிக்கப்படுவார்கள். இரட்சிக்கப்பட்ட மற்றவர்கள் தேவ சாய-லும், நீதியிலும், அறிவிலும் முற்றிலும் தேறினவர்களாக, பரம பிதாவினிடம் திருப்பப்படுவார்கள். இவர்கள் தற்கால பாவ உலகத்தின் காரியங்களையும், தேவனால் சீர்படுத்தப்பட்டு ஸ்தாபிக்கப் போகும் நீதியான இராஜ்யத்தையும் குறித்து அறிந்தவர்கள். அப்பொழுதுதான், ஒப்புரவாகும் பெரிய வேலை பூரணப்படும். இந்த எல்லாக் காரியங்களையும் அறியக் கூடியவர்கள், தேவனோடு ஒப்புரவாகுத-ன் முக்கியத்தை புரிந்து கொள்வார்கள். சிருஷ்டிகருடன் இசைந்திருக்காவிடில், மனுக்குலம் ஆசீர்வாதம் அடையாது. இவ்வித ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள, முதலாவதாக, இந்த ஒப்புரவாகுதல் ஒரு பாவமீட்பை - ஒரு பாவத்தின் பரிகாரத்தை அவசியப்படுத்துகிறது. ஒரு பாவியை நீதிக்குட்படுத்த தேவன் நீதியுள்ளவராகவே இருக்கிறார் - ரோம. 3:25.

மேற் சொல்லப்பட்டவைகளைப் பார்க்கும்போது பாவத்திற்காக நம் இரட்சகரின் ப-யின் மூலம் ஒப்புரவாகுபவர்களின் எண்ணிக்கை திட்டமானதல்ல.

பாவத்தினின்றும், சாபத்தினின்றும் மீட்கப்பட்டு, பிதாவாகிய தேவனோடு ஒப்புரவாகும்படி, இரட்சகர் மூலம் கொடுக்கப்பட்ட வாய்ப்பை கீழ்ப்படிதலுடன் விசுவாசத்தைக் காத்துக் கொண்டவர்கள் மட்டுமே பெற்றுக் கொள்வார்கள் என அறிகிறோம். தேவனுடைய நீதியான பிரமாணங்களை, முற்றிலும் அறிந்து கடைப்பிடித்தவர்கள் மட்டுமே, கிறிஸ்துவின் மூலம் தேவன்அருளிய நித்திய ஜீவனைப் பெற முடியுமே அல்லாமல், வேறே ஒருவராலும் அதை அடைய முடியாது. "ஏற்ற காலத்தில்" சகலரும், தேவ கிருபையை அறியும் அறிவை அடைந்து இப்போது இந்த உலகில் அனுபவிக்கும் சந்தோஷத்தைப் பார்க்கிலும், மேன்மையான சந்தோஷத்தை அடையும் வாய்ப்பு உண்டென்பதைக் குறித்து நாம் சந்தோஷப்படுகிறோம். *1 தீமோ. 2:6*

அ அ

அத்தியாயம் 15

"எல்லாரையும் மீட்கும் பொருள்" ஒப்புரவாகுதலுக்கு ஒரே அடிப்படை

மீட்கும் பொருள் இல்லாமல் ஒப்புரவாகுதல் இல்லை-உறுதிசெய்யப்பட்டது ஆனால் பலவந்தப் படுத்தப்படவில்லை-மீட்கும் பொருளாயிருத்தல் ஒரு நன்மையானது-மீட்பு மற்றும் மீட்கும் பொருளின் முக்கியத்துவம்-மனிதனுக்காக மீட்கும் பொருள் என்ன செலுத்தப்பட்டது?- விசுவாசத்தினால் நீதிமானாகுதல் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது- "கிரயத்துக்குக் கொள்ளப் பட்டீர்கள்" -யாரால்? - யாரிடமிருந்து? - என்ன நோக்கத்திற்காக? - எப்படி அன்பு நீதியுடன் ஒத்துழைத்தது- "எல்லாரையும் மீட்கும்பொருள்" திரும்ப எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை-முதல் ஆதாமின் தந்தையின் நிலை உரிமை இரண்டாம் ஆதாமால் கிரயத்துக்குக் கொள்ளப்பட்டது - மீட்கும் பொருள் மன்னிப்பல்ல-மனிதனுடைய மரணம் மீட்கும் பொருள் அல்ல-மனித இனம் முழுமைக்கும் மீட்பு என்ற கோட்பாட்டினரின் தவறான வாதம்-மீட்கும் பொருளினால் தேவநீதி கட்டுண்டிருக்கவில்லை-ஒரே நாமம்-மத்தியஸ்தரின் முறைமை மோசேயினால் அடையாளப்படுத்தப்பட்டது-மீட்கும்பொருள், பதிலீடு-வேறொரு திட்டம் இருக்கக்கூடுமா?

"தேவன் ஒருவரே, தேவனுக்கும் மனுஷருக்கும் மத்தியஸ்தரும் ஒருவரே. எல்லாரையும் மீட்கும் பொருளாகத் தம்மை ஒப்புக் கொடுத்த மனுஷனாகிய கிறிஸ்து இயேசு அவரே. இதற்குரிய சாட்சி ஏற்ற காலங்களில் விளங்கி வருகிறது." - *1 தீமோ. 2:5,6*

தேவனுக்கும் மனிதனுக்குமிடையேயான ஒப்புரவாகு